

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce: **S.K.M.**, nar. ■■■, státní příslušnost ■■■, t. č. bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Antonínem Šmídkem, advokátem se sídlem Jestřabí 974, Liberec, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 10. 2014, č. j. CPR-7645-2/ČJ-2014-930310-V238 a č. j. CPR-7645-3/ČJ-2014-930310-V238,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 1. 10. 2014, č. j. CPR-7645-2/ČJ-2014-930310-V238 a č. j. CPR-7645-3/ČJ-2014-930310-V238 se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím ze dne 1. 10. 2014, č. j. CPR-7645-2/ČJ-2014-930310-V238, bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Semily (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 4. 2014, č. j. KRPL-107426-83/ČJ-2012-180024-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce 3 měsíců podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutím ze dne 1. 10. 2014, č. j. CPR-7645-3/ČJ-2014-930310-V238, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství

policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Semily ze dne 17. 4. 2014, č. j. KRPL-107426-83/ČJ-2012-180024-SV, o povinnosti uhradit náklady řízení o správním vyhoštění.

Žalobce v žalobě především namítal, že nikdy nebyl zaměstnancem společnosti ■■■, pouze poskytl výpomoc známým v době svého volna. Ve dnech 19. 10. a 22. 10. 2012 čerpal volno poskytnuté zaměstnavatelem - společností ■■■, tato společnost žalobce v uvedených dnech k výkonu práce do ■■■ nevyslala. Pan ■■■ nebyl osobou, která měla právo uzavřít s žalobcem pracovní poměr. Z pokynů pana Misaroshe ml. směrem k žalobci nelze dovozovat vztah nadřízenosti zaměstnavatele. Konstrukce správních orgánů o vzniku pracovního poměru nemá oporu v zákoně, neboť závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele. Je nepřijatelné, aby splnění této podmínky bylo dovozováno z toho, že za vykonanou práci obdržel odměnu pan ■■■ st., který ve dnech 19. 10. 2012 a 22. 10. 2012 čerpal volno. Žalobci za jeho výpomoc finanční odměna vyplacena nebyla, žalobce takovou odměnu ani neočekával, neboť ji neměl přislíbenou. Místo rekonstrukce domu č. p. ■■■ v ulici ■■■ mu neoznačil statutární zástupce společnosti ■■■, ale pan ■■■. nebo st. Na místě rekonstrukce pouze předvedl, jak se realizuje oprava členité fasády. Tuto činnost nevykonával v pracovním poměru, ale jako výpomoc ve svém osobním volnu. Žalobce dále namítal, že výrok o vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého i rodinného života. Správní orgány dostatečně nepřihlédly k tomu, že na území České republiky žije již 7 let, má zde přítelkyni, celá jeho rodina žije v České republice a žalobce již nemá žádné vazby k místu svého trvalého bydliště na Ukrajině.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

O žalobě rozhodl krajský soud usnesením ze dne 2. 12. 2014, č. j. 58 A 12/2014 – 26, tak, že žalobu pro opožděnost odmítl. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, č. j. 8 Azs 191/2014 – 36, bylo toto usnesení zrušeno a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Dne 17. 4. 2014 bylo po opětovném projednání věci správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. KRPL-107426-83/ČJ-2012-180024-SV, kterým bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 měsíců, neboť byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení k zaměstnání podmínkou výkonu zaměstnání. K tomuto závěru dospěl na základě kontroly provedené dne 22. 10. 2012 v 13:30 hodin, na pracovišti - rekonstrukce budovy č. p. ■■■, ulice ■■■, ■■■, kde žalobce vykonával práce na opravě fasády domu. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce ve dnech 19. 10. 2012 a 22. 10. 2012 vykonával práci na uvedeném pracovišti v podřízeném vztahu ke společnosti ■■■, respektive k jejímu pověřenému pracovníkovi panu ■■■ i ml., jménem společnosti ■■■, osobně, podle pokynů pověřeného pracovníka společnosti ■■■ s.r.o. pana ■■■ ml., který za odvedenou práci žalobce zodpovídal. Zdůraznil, že tak byly splněny kumulativně všechny

definiční znaky závislé práce uvedené v § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“). Správní orgán vzal v úvahu, že žalobce v současné době na Ukrajině nemá žádné vazby rodinné ani majetkové a přihlédl k tomu, že má na území České republiky příbuzné a přítelkyni, se kterou žije na ubytovně. Zohlednil však také to, že vyjádření žalobce k věci v průběhu správního řízení si vzájemně odporovala a nebyla konzistentní. Dospěl proto k závěru, že rodinné, soukromé a ekonomické dopady do života žalobce, které s sebou správní vyhoštění nese, nelze považovat v daném případě za nepřiměřené, pokud žalobce nerespektuje zákony České republiky, ale vykonává činnosti, ke kterým potřebuje povolení k zaměstnání bez takového povolení.

Prvostupňové rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, ve kterém uváděl prakticky shodné skutečnosti jako v podané žalobě. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že je zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že se v daném případě jednalo o občanskou výpomoc. Konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení nejprve uvedl, že jej na stavbu vyslala firma [redacted] a měl slíbenou odměnu 90 Kč za hodinu. Následně uváděl, že byl požádán kamarádem [redacted] ml., aby mu na stavbu přišel pomoci. Pan [redacted] ml. zase tvrdil, že to byl žalobce, kdo se nabídl, že mu poradí s provedením prací. Žalovaný považoval za prokázané, že žalobce konal práci pro firmu [redacted] „jelikož mu tuto práci umožnil pan [redacted] ml., který je jejím pracovníkem. Tomuto závěru dle žalovaného odpovídá i dílní smlouva o dílo uzavřená mezi společností [redacted] a firmou [redacted] dne [redacted], v níž je pan [redacted] ml. uveden jako pověřený pracovník firmy Katilina Plus s.r.o. pro jednání se zástupcem objednatele – firmy [redacted] na místě stavby. Spisovým materiálem je tak doloženo, že pan [redacted] ml. firmu [redacted] na předmětné stavbě zastupoval, neboť vše, co se na stavbě projednávalo ohledně výrobních procesů, bylo prováděno na základě smlouvy o dílo, sjednané mezi firmou [redacted] (panem [redacted]) a [redacted] (panem [redacted] ml.). Žalobce pak konal práci na základě pokynů pana [redacted] ml., a to v obvyklé pracovní době na pracovišti firmy [redacted]. Žalovaný dále uvedl, že spisovým materiálem je doloženo také to, že odpracované hodiny byly vykázány, jako by pracoval pan [redacted] st., který byl za odvedenou práci vyplácen firmou [redacted]. Skutečnost, že žalobce práce vykonával v podřízeném vztahu k pověřenému pracovníkovi firmy, vyplývá i z vyjádření jednatele společnosti [redacted] Ing. [redacted] a z výsledku stavbyvedoucího společnosti pana [redacted] a. Oblastní inspektorát práce pro Ústecký a Liberecký kraj uznal navíc [redacted] vinnou ze správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona číslo 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a považoval za jednoznačně prokázané, že žalobce v uvedených dnech vykonával pracovní činnost pro tuto společnost. Žalovaný se také ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, pokud jde o důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Konstatoval, že žalobce má na území České republiky přítelkyni, občanku Ukrajiny s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem zaměstnání, se kterou přibližně od listopadu 2012 žije na ubytovně. S přítelkyní by rád žil na území České republiky i nadále. Na území České republiky rovněž žijí dvě sestry žalobce se svými rodinami, které mají povolený trvalý pobyt. S oběma sestrami se žalobce pravidelně navštěvuje a mají dobré vztahy. Na Ukrajině již žalobce nikoho nemá, otec i matka zemřeli. Žalovaný zdůraznil, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zasaženo do soukromého a rodinného života cizince a je právě na správním orgánu prvního stupně, aby posoudil veškeré okolnosti daného případu. Žalovaný uzavřel, že spisovým materiálem nebylo doloženo, že v případě žalobce bylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do jeho soukromého a rodinného života.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

I zdejší soud dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení vydá *policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval*. Legální definice pojmu zaměstnání je obsažena v § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kde se uvádí, že „*zaměstnáním pro účely tohoto zákona se rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zelenou kartu nebo modrou kartu*.“

Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudku ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 16/2006 - 89, nebo rozsudku ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 93/2012 – 41, vyplývá, že pod pojem zaměstnání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců lze zahrnout jakoukoliv formu závislé práce, pro kterou je zákonem vyžadováno povolení k zaměstnání.

Na rozdíl od žalobce je zdejší soud přesvědčen, že v rámci provedeného dokazování bylo prokázáno, že se ze strany žalobce jednalo o výkon závislé práce. Dle § 2 odst. 1 zákoníku práce *je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně*. Práci na rekonstrukci budovy č. p. ■■■ v ulici ■■■ v ■■■ žalobci umožnil pan ■■■ ml., který je prokazatelně pracovníkem firmy ■■■. Z dílčí smlouvy o dílo ze dne 30. 8. 2012 uzavřené mezi společností ■■■ a firmou ■■■ vyplývá, že pan ■■■ ml. byl dokonce pověřen k jednání se zástupcem objednatele na místě stavby ohledně podrobného provádění díla a jednalo se tudíž o vedoucího (pověřeného) pracovníka firmy ■■■. Žalobce pak práci prokazatelně konal osobně, podle pokynů pana ■■■ ml. Z těchto skutečností lze proto dovodit, že žalobce práci vykonával v podřízeném vztahu k firmě ■■■, resp. k jeho pověřenému pracovníkovi a práce byla konána zjevně jménem této firmy. Tento závěr podporuje i vyjádření jednatele společnosti ■■■ Ing. ■■■ a stavbyvedoucího této společnosti pana ■■■. Z výpovědí těchto osob vyplývá, že žalobce vykonával práce, jejichž provádění bylo na základě subdodavatelské smlouvy svěřeno společnosti ■■■, kterou na základě pověření na pracovišti zastupoval pan ■■■ ml., který na pracovní výpomoc žalobce přijal.

Odměna přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká). Dle § 2 odst. 2 zákoníku práce *musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na*

jiném dohodnutém místě. V projednávaném případě žalobce pracoval na místě, které je jako místo plnění uvedeno v dílčí smlouvě o dílo ze dne 30. 8. 2012 uzavřené mezi společností ■■■ a firmou ■■■ v určené pracovní době. Za práci odpovídala firma ■■■, respektive její pověřený zaměstnanec pan ■■■ ml. a odpracované hodiny byly vykázány jakoby je odpracoval pan ■■■ st., který byl za odvedenou práci vyplácen firmou ■■■. Na základě výše uvedených skutečností má i zdejší soud za prokázané, že v daném případě nešlo o nezištnou mezilidskou výpomoc.

Výkon závislé práce byl u žalobce podmíněn vydáním povolení k zaměstnání. Povolení k zaměstnání vydává Úřad práce České republiky. Žalobce takové povolení v posuzované době měl, ovšem pro zaměstnavatele ■■■ s místem výkonu práce v okrese Liberec. Pro firmu ■■■ o. však žalobce při rekonstrukci budovy v ■■■ (okres ■■■) nepracoval, tuto skutečnost žalobce v žalobě nespornuje.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a zákona *zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že se naplněním ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabývaly a na základě tvrzení samotného žalobce dospěly k závěru o neexistenci překážek ve výše uvedeném smyslu. Ke stejným závěrům dospěl i krajský soud. Ani podle zdejšího soudu nebyly v průběhu správního řízení zjištěny takové skutečnosti, pro které by nemohlo dojít k vyhoštění žalobce. Skutečnost, že žalobce má na území České republiky dvě sestry, s nimiž se stýká, a přítelkyni ukrajinské národnosti, se kterou žije na ubytovně, podle zdejšího soudu nepředstavuje zásah do stěžovatelova soukromého nebo rodinného života v intenzitě předpokládané v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Takovým zásahem by mohlo být např. trvalé soužití cizince a občanky České republiky, vychovávání společných dětí a jiné podobné důvody mající nepřiměřený dopad do soukromého či rodinného života cizince. I když žalobce na Ukrajině již další rodinné příslušníky nemá, není jeho rodinný život natolik intenzivně navázán na území České republiky, aby nemohl být z jejího území vyhoštěn. Nic by navíc nemělo bránit tomu, aby žalobce jeho přítelkyně do vlasti následovala, pokud se na tom dohodnou. Vzhledem k závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobce, kterého si žalobce navíc musel být vědom, neboť za účelem zaměstnání pobývá v České republice již od roku 2007, nepovažuje zdejší soud zásah do jeho soukromého a rodinného života za nepřiměřený.

Pro úplnost soud uvádí, že výrok o nákladech řízení obsažený v rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2014, č. j. CPR-7645-3/ČJ-2014-930310-V238, má akcesorickou povahu.

Na akcesorické povaze výroku o nákladech konkrétního řízení nic nemění ani to, že je tento výrok obsažen v samostatném rozhodnutí žalovaného.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebyla shledána napadená rozhodnutí nezákonná, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal a nemá tak na náhradu nákladů řízení právo. Do nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém meritorním rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhoduje jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 10. července 2014

Mgr. Karolína Tylová, LL.M., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová